

คำวินิจฉัยของ ศาสตราจารย์ ดร. อิศระ นิตินันท์ประกาศ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๐/๒๕๕๒

วันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ศาลแพ่งส่งความเห็นของกลุ่มความซึ่งโต้แย้งว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ เพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ตามหนังสือที่ ยธ ๐๒๐๑/๐๓๕๕๕ ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๒ กระทรวงยุติธรรม
แจ้งว่า ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๕๗๘๘/๒๕๕๐ ระหว่างบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ชิกก้า จำกัด
(มหาชน) โจทก์ บริษัท ริเวอร์กรุ๊ป จำกัด กับพวก จำเลย กลุ่มความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมาย
ที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ศาลแพ่งจึงขอให้กระทรวงยุติธรรมส่งข้อโต้แย้ง
ดังกล่าวไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
กระทรวงยุติธรรมจึงส่งสำนวนคดีดังกล่าวมาให้ศาลรัฐธรรมนูญเพื่อดำเนินการต่อไป

ข้อเท็จจริงในคดีนี้มีว่า บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ชิกก้า จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ฟ้อง
บริษัท ริเวอร์กรุ๊ป จำกัด ที่ ๑ นางสาวราภรณ์ วชิรอังสนา ที่ ๒ นายชัชวาลย์ สุวรรณไพโรพัฒนนะ
ที่ ๓ บริษัท ศรีวราโฮลดิ้งส์ จำกัด ที่ ๔ จำเลย ในข้อหา กู้ยืม ค้ำประกัน รับผิดชอบสัญญาจำนำ
โดยโจทก์บรรยายฟ้องมีใจความว่า จำเลยที่ ๑ ได้ทำสัญญากู้ยืมเงินไปจากโจทก์ จำนวน ๒๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(สองร้อยล้านบาทถ้วน) โดยตกลงเสียดอกเบี้ยเงินกู้ให้แก่โจทก์ในอัตราร้อยละ $MLR + ๑.๕$ ต่อปี
และต้องชำระดอกเบี้ยเป็นรายเดือนทุกๆ วันที่ ๑ ของเดือน นับแต่วันทำสัญญาเป็นต้นไปจนกว่า
จำเลยที่ ๑ จะชำระหนี้ครบถ้วน

ในการทำสัญญากู้ยืมดังกล่าว จำเลยที่ ๑ ได้รับเงินไปครบถ้วนแล้ว และตกลงว่าหากผิดนัด
ชำระหนี้เงินต้นและดอกเบี้ยโดยชำระไม่ครบจำนวนและในกำหนดเวลา หรือผิดนัดงดงวดใดงวดหนึ่ง
หรือผิดสัญญาข้อใดข้อหนึ่ง ยอมให้ถือว่าจำเลยที่ ๑ ผิดนัดทั้งหมด ยินยอมให้โจทก์เรียกเงินกู้ที่
ค้างชำระทั้งหมดคืนได้ทันที โดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้า พร้อมทั้งยินยอมเสียดอกเบี้ยในอัตรา
ร้อยละ ๒๑ ต่อปี ของเงินต้นที่ค้างชำระทั้งหมด นอกจากนี้ จำเลยที่ ๑ ได้จดทะเบียนจำนองกรรมสิทธิ์
ห้องชุดเลขที่ ๑๒๐๓/๒ ถึง ๑๒๐๓/๒๑๗ รวม ๒๑๖ ห้อง อาคารชุดศรีวราการ์เด้น คอนโดมิเนียม
ตั้งอยู่บนโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๕๒๗๘๘ ตำบลวังทองกลาง อำเภอบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็น
กรรมสิทธิ์ของจำเลยที่ ๑ ไว้เป็นประกันการชำระหนี้ที่มีอยู่ต่อโจทก์ จำนวน ๒๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท

(สองร้อยล้านบาทถ้วน) และได้จดทะเบียนจำนองที่ดินโฉนดเลขที่ ๕๗๓, ๑๑๐๑ และ ๑๖๓๕๖ ตำบลศาลาแดง อำเภอบางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา ไว้เป็นประกันการชำระหนี้ในวงเงิน จำนวน ๒๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นประกันการชำระหนี้จำนวนดังกล่าว ในการนี้จำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ ได้เข้าทำสัญญาค้ำประกันหนี้เงินกู้ของจำเลย ที่ ๑ ไว้กับโจทก์ ต่อมาเมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๓๕ จำเลยที่ ๔ ได้นำหุ้นของ บริษัท ศรีวรา เรือเอสเตท กรุ๊ป จำกัด (มหาชน) จำนวน ๑,๕๐๐,๐๐๐ หุ้น ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลยที่ ๔ มาจำหน่ายเป็นประกันหนี้ของจำเลยที่ ๑ ไว้ต่อโจทก์โดยยอมรับผิดอย่าง ลูกหนี้ร่วมกับจำเลยที่ ๑

หลังจากที่จำเลยที่ ๑ ได้กู้ยืมเงินไปจากโจทก์แล้ว จำเลยที่ ๑ ได้ผ่อนชำระหนี้แก่โจทก์ แต่เพียงบางส่วนถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๓๕ ยังมีต้นเงินคงค้างอยู่อีกจำนวน ๓๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท (สามสิบล้านบาทถ้วน) หลังจากนั้นก็ผิดนัดชำระหนี้มาโดยตลอด ไม่ชำระหนี้แก่โจทก์แต่อย่างใด ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายไม่ได้รับเงินคืนตามสัญญา จำเลยทั้งสี่ต้องร่วมกันหรือแทนกันรับผิดชอบ โจทก์ในต้นเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๒๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๐ จนถึงวันฟ้องเป็นเวลา ๑๗๖ วัน คิดเป็นดอกเบี้ยเท่ากับ ๓,๖๑๖,๔๓๗.๔๔ บาท รวมเป็นเงินต้นและดอกเบี้ย ๓๓,๖๑๖,๔๓๗.๔๔ บาท

ฉะนั้น โจทก์จึงขอให้ศาลพิพากษาให้จำเลยทั้งสี่ร่วมกันหรือแทนกันชำระหนี้แก่โจทก์ จำนวน ๓๓,๖๑๖,๔๓๗.๔๔ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธฟ้องของโจทก์ทั้งสิ้น

ในระหว่างการพิจารณาคดีนี้ จำเลยได้ยื่นคำร้องต่อศาลว่า โจทก์อ้างว่าโจทก์มีสิทธิคิดดอกเบี้ยเกินกว่าอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี และโจทก์คิดดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๒๕ ต่อปี โดยอาศัยประกาศต่างๆ ดังนี้

๑. ประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง อัตราดอกเบี้ยที่สถาบันการเงินอาจคิดได้จากผู้กู้ยืม พ.ศ. ๒๕๓๕ ลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

๒. ประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย รวม ๔ ฉบับ คือ

๒.๑ ประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่อง ดอกเบี้ยหรือส่วนลดที่บริษัทเงินทุนอาจจ่าย หรืออาจเรียกได้ ลงวันที่ ๑๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๘

๒.๒ ประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่อง การกำหนดให้บริษัทเงินทุนปฏิบัติในการ กู้ยืมเงินหรือรับเงินจากประชาชน และการกำหนดอัตราดอกเบี้ยหรือส่วนลดที่บริษัทเงินทุนอาจจ่าย หรืออาจเรียกได้ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๓

๒.๓ ประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่อง การกำหนดให้บริษัทเงินทุนปฏิบัติในการ กู้ยืมเงินหรือรับเงินจากประชาชน และการกำหนดอัตราดอกเบี้ยหรือส่วนลดที่บริษัทเงินทุนอาจจ่าย หรืออาจเรียกได้ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๓๕ และ

๒.๔ ประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่อง การกำหนดให้บริษัทเงินทุนปฏิบัติในการ กู้ยืมเงินหรือรับเงินจากประชาชน และการกำหนดอัตราดอกเบี้ยหรือส่วนลดที่บริษัทเงินทุนอาจจ่าย หรืออาจเรียกได้ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๓๕

๓. ประกาศบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ชิก้า จำกัด (มหาชน) เรื่อง อัตราดอกเบี้ยหรือส่วนลด สำหรับเงินให้กู้ยืม ลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๓๕

นั้น จำเลยเห็นว่า ประกาศต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น และพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบัน การเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ ในส่วนที่เกี่ยวกับอัตราดอกเบี้ยเกินกว่าร้อยละ ๑๕ ต่อปี ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ โดยมีเหตุผลว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ บัญญัติว่า

“บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน

ชายและหญิงย่อมมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกาย หรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมือง อันไม่ขัดต่อบทบัญญัติ แห่งรัฐธรรมนูญจะกระทำมิได้ ฯลฯ” และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๕ บัญญัติว่า “การคิดดอกเบี้ยเกินร้อยละสิบห้าต่อปีจะกระทำมิได้ ถ้าในสัญญากำหนดดอกเบี้ยเกินกว่านั้น ก็ให้ ลดลงมาเป็นร้อยละสิบห้าต่อปี” อีกทั้งพระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พุทธศักราช ๒๔๗๕ มาตรา ๓ ยังกำหนดความผิดของบุคคลที่ให้กู้ยืมโดยคิดดอกเบี้ยเกินกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนด โดยมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ร้องเห็นว่า โดยหลักแห่งธรรมชาติ หรือเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ โจทก์หรือสถาบัน การเงินย่อมไม่อาจมีสิทธิเหนือไปกว่าบุคคลทางธรรมชาติ ดังนั้น กฎหมายใดก็ดี ประกาศโดยอาศัย อำนาจแห่งกฎหมายใดก็ดี ที่ทำให้บุคคลได้รับความคุ้มครองทางกฎหมายไม่เท่าเทียมกันแล้ว ย่อมขัดต่อ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้ร้องจึงขอให้ศาลแพ่งส่งความเห็นของผู้ร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

พิจารณาแล้ว ตามคำร้องดังกล่าว มีประเด็นที่ขอให้พิจารณาวินิจฉัย ดังนี้

๑. ประกาศกระทรวงการคลัง ประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย และประกาศบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ชิทก้า จำกัด (มหาชน) ดังกล่าวข้างต้น ในส่วนที่เกี่ยวกับอัตราดอกเบี้ยเกินกว่าร้อยละ ๑๕ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

๒. พระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ ในส่วนที่เกี่ยวกับอัตราดอกเบี้ยเกินกว่าร้อยละ ๑๕ ต่อปี ชัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

ในเบื้องต้นจะพิจารณาว่า การร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยประเด็นดังกล่าวข้างต้น ชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมาย บังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติ มาตรา ๖ และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการ พิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้ พิจารณาวินิจฉัย”

จะเห็นได้ว่า ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าว ศาลหรือคู่ความมีสิทธิขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖* คือ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ถ้ายังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับ บทบัญญัตินั้น

โดยที่ “กฎหมาย” ที่กล่าวถึงในมาตรา ๒๖๔ หมายถึงพระราชบัญญัติหรือพระราช กำหนดที่ตราขึ้นตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ ดังที่ผู้ทำคำวินิจฉัยได้วินิจฉัยไว้แล้วในคำวินิจฉัย (ส่วนตน) ที่ ๔/๒๕๕๒ ดังนั้น ตามนัยของมาตรา ๒๖๔ ศาลหรือคู่ความจึงมีสิทธิขอให้ศาล รัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า บทบัญญัติของพระราชบัญญัติหรือพระราชกำหนดที่ศาลจะใช้บังคับ แก่คดี ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่

ฉะนั้น การที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า ประกาศกระทรวงการคลัง ประกาศ ธนาคารแห่งประเทศไทย และประกาศบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ชิทก้า จำกัด (มหาชน) ดังกล่าว

* รัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ บัญญัติว่า “รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้”

ข้างต้น ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ ตามประเด็นข้อแรก จึงไม่เป็นไปตามมาตรา ๒๖๔ และ
ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ จึงไม่รับวินิจฉัยในประเด็นนี้ คงมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยเพียงประเด็นเดียว
คือ พระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ ในส่วนที่เกี่ยวกับอัตรา
ดอกเบี้ยเกินกว่าร้อยละ ๑๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

มาตรา ๔ ของพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ ซึ่งแก้ไข
เพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕
มาตรา ๓ บัญญัติไว้ ดังนี้

“มาตรา ๔ เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขภาวะเศรษฐกิจของประเทศ รัฐมนตรีโดยคำแนะนำ
ของธนาคารแห่งประเทศไทย มีอำนาจกำหนดอัตราดอกเบี้ยที่สถาบันการเงิน อาจคิดจากผู้กู้ยืมหรือ
คิดให้ผู้ให้กู้ยืมให้สูงกว่าร้อยละสิบห้าต่อปีได้

ในการกำหนดตามวรรคหนึ่ง รัฐมนตรีจะกำหนดอัตราดอกเบี้ยสำหรับสถาบันการเงินบางประเภท
หรือทุกประเภทโดยกำหนดเป็นอัตราสูงสุดหรืออัตราที่อ้างอิงได้ในลักษณะอื่นก็ได้ และจะกำหนด
เงื่อนไขให้สถาบันการเงินต้องปฏิบัติตามก็ได้

การกำหนดตามมาตรานี้ ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา”

จะเห็นได้ว่า บทบัญญัติดังกล่าวให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังโดยคำแนะนำของ
ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดอัตราดอกเบี้ยที่สถาบันการเงินอาจคิดจากผู้กู้ยืมหรืออาจคิดให้ผู้ให้
กู้ยืมเกินกว่าร้อยละสิบห้าต่อปีได้ ไม่มีถ้อยคำหรือข้อความใดในบทบัญญัตินั้นที่แสดงให้เห็นว่า การใช้
อำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังดังกล่าวจะเป็นเหตุให้บุคคลไม่เสมอกันในกฎหมายหรือ
ไม่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน หรือทำให้เกิดการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล
เพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกาย หรือสุขภาพ
สถานะของบุคคล สถานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็น
ทางการเมือง อันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ซึ่งจะเป็นการขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

อนึ่ง การที่ผู้ร้องได้กล่าวในคำร้องว่า “...กฎหมายใดก็ดี.....ที่ทำให้บุคคลได้รับความ
คุ้มครองทางกฎหมายไม่เท่าเทียมกันแล้ว ย่อมขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐” ทำให้เห็นได้ว่า ผู้ร้อง
เข้าใจว่า การที่พระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ มาตรา ๔
ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕
มาตรา ๓ ได้ให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกำหนดอัตราดอกเบี้ยที่สถาบันการเงินจะเรียกเก็บ
จากผู้กู้ยืมเกินกว่าร้อยละสิบห้าต่อปีได้ ทำให้ผู้กู้ยืมกับสถาบันการเงินได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย

ไม่เท่าเทียมกับผู้กู้เงินจากผู้ให้กู้ที่มีใช้สถาบันการเงิน เนื่องจากในกรณีหลังนี้ผู้ให้กู้จะคิดดอกเบี้ยจากผู้กู้ได้ไม่เกินร้อยละสิบห้าต่อปีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งเป็นความเข้าใจที่ไม่ถูกต้อง เพราะการได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกันมีความหมายว่า บุคคลทุกคนที่ถูกละเมิดสิทธิที่กฎหมายรับรองไว้ ย่อมสามารถใช้สิทธิที่มีอยู่ตามกฎหมายได้อย่างเท่าเทียมกัน เช่น ในกรณีที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังซึ่งอาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติดังกล่าวออกประกาศกำหนดให้สถาบันการเงินคิดดอกเบี้ยจากผู้กู้เกินร้อยละสิบห้าต่อปี แต่ไม่เกินร้อยละยี่สิบเอ็ดต่อปี ถ้าปรากฏว่าสถาบันการเงินใดคิดดอกเบี้ยจากผู้กู้เกินร้อยละยี่สิบเอ็ดต่อปี ผู้กู้เงินจากสถาบันการเงินทุกคนย่อมปฏิเสธการจ่ายดอกเบี้ยในอัตรานั้นได้ หากเจ้าหน้าที่ฟ้องศาลเพื่อบังคับให้ลูกหนี้ชำระดอกเบี้ยในอัตราดังกล่าว ผู้กู้ทุกคนก็มีสิทธิอ้างประกาศของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังดังกล่าวเป็นข้อต่อสู้ได้ ในกรณีเช่นนี้ย่อมถือได้ว่า ผู้กู้ยืมเงินกับสถาบันการเงินทุกคนเสมอกันในกฎหมาย และได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกันแล้ว ดังที่ผู้ทำคำวินิจฉัยได้วินิจฉัยไว้แล้วในคำวินิจฉัยที่ ๕/๒๕๕๒

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า บทบัญญัติมาตรา ๔ ของพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๓ ของพระราชบัญญัติเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๓๐

ศาสตราจารย์ ดร. อิศสระ นิติทัณฑ์ประภาศ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ